

1. søndag efter helligtrekonger

8. januar 2012

Tema: At være barn af Gud

Evangelium: Mark. 10,13-16



I en kirke på Nørrebro i København hænger et vidunderligt billede af Jesus der står med et barn i sin favn. I baggrunden ser man storbyens slum og de rygende fabrikksskorstene. Det er alterbilledet i Kingos Kirke, hvor jeg var præst for 20 år siden. Mange gange har jeg stået foran alteret og set

1. søndag efter helligtrekonger

8. januar 2012

på dette billede og glædet mig over Guds omsorg for børn og barnlige sjæle.

Billedet er malet og skænket af professor Erik Henningsen. Omkring den tid, da kirken blev rejst i begyndelsen af 1900-tallet, blev professorens lille 4-årige dreng væk på Nørre Fælled. En stor eftersøgning blev sat i gang, men først næste morgen fandt man drengen sovende under en busk i det skumle område ved Lersøerne. Som tak for at have fået drengen uskadt tilbage, besluttede Henningsen da at male dette billede, og i 1910 skænkede han det til Kingos Kirke ved indvielsen. 70 år senere, i 1980, kunne hans søn, der altså stadig var i live, genkende sig selv som den 4-årige dreng på billedet. Det dristige billede af Jesus Kristus som hyrde for et storbybarn er et gribende udtryk for bykirkens budskab til de mennesker, den er sat midt iblandt.

Billedet af Jesus der omfavner den lille dreng er en glimrende illustration af evangeliet til i dag, hvor Jesus siger: "Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres."

Der står at de bar nogle små børn til Jesus for at han skulle røre ved dem. Ordet *barn* betyder egentl. "båret". Et barn er en der bliver båret. Sådan har vi alle været børn. Vi er alle blevet båret. Vores forældre har båret os, fra vi var

1. søndag efter helligtrekonger

8. januar 2012

helt små. De har båret os til hen til døbefonten i kirken for at vi skulle blive Guds børn. I dåben antog Gud os som sine børn. Vi blev børn af ham; vi blev båret af ham.

Dette billede med at blive båret af Gud findes flere steder i det Gamle Testamente. Gud sluttede sin pagt med Israel efter at have ført dem ud af slaveriet i Egypten. Han førte dem ud i Sinaj-ørkenen, og på Sinaj-bjerget åbenbarede han sig for Moses og gav ham de 10 bud. I den forbindelse sagde Gud til sit folk: "Jeg bar jer på ørnevinger og bargte jer herhen til mig" (2. Mos. 19,4) Og senere, efter 40 års ørkenvandring hedder det: "Herren din Gud bar dig, som en mand bærer sin søn, hele den vej I vandrede." (5. Mos. 32,11)

Også i en af de gammeltestamentelige salmer tales der om hvordan Gud bærer sit folk: "Lovet være Herren dag efter dag, Gud bærer os, han er vor frelse." (Sl. 68,20) Endelig er der et vidunderligt sted i Esajas' Bog: "Til I bliver gamle, er jeg den samme, til I bliver grå, bærer jeg på jer. Det har jeg gjort, og jeg vil stadig løfte jer, bære på jer og bringe jer i sikkerhed." (Es. 46,4)

Alle disse skønne ord er sagt til Guds folk i den gamle pagt, men de gælder i lige så høj grad os, som er Guds folk ifølge den nye pagt, som Jesus stiftede skærtorsdag aften.

1. søndag efter helligtrekonger

8. januar 2012

Sådan siger Paulus også et sted at vi som kristne hører til Guds folk: "og hører I Kristus til, er I også Abrahams afkom, arvinger i kraft af Guds løfte." (Gal. 3,29)

Lige som vi ved livets begyndelse blev båret ind i kirken - for at blive døbt, sådan skal vi også engang - ved livets afslutning - bæres ud af kirken - for at blive begravet (eller brændt). Ved begge lejligheder lyder der en lovprisning fra Peters første Brev: "Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde." (1. Pet. 1,3)

Så både ved livets begyndelse og ved dets afslutning bliver vi båret. Med andre ord: Vi er boren = børn. Vi er Guds børn. Vi bliver konkret båret af mennesker, men i overført betydning bliver vi båret af Gud. Vi er genfødt til at være hans børn. Først - ved dåben - genfødes vi ind i vores jordiske liv, hvor vi skal leve som Guds børn. Siden - ved vores død - genføder han os ind i himlens herlighed. Derfor kaldte de kristne i oldkirken dødsdagen for deres himmelske fødselsdag.

Jesus siger i dagens tekst at "den der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det". Det drejer sig ikke om at man skal blive barn igen. Det kan

1. søndag efter helligtrekonger

8. januar 2012

jo ikke lade sig gøre. Men det betyder at man skal modtage Guds rige ligesom et lille barn. Dvs. i fuld fortrøstning og tillid til at Gud vil én det godt. Den tillid og fortrøstning til Gud, at han vil os det bedste, den har vi lov til at have uden videre, ganske uden betingelser.

Guds nåde og kærlighed er for alle dem der har brug for den. Det er lige som et lille barn, der kun kan tage imod. En baby kan kun skribe, spise, og sove. Den lille kan ikke andet end at tage imod den omsorg og kærlighed, som forældrene kan give barnet. Sådan skal vi tage imod Guds rige: som et lille barn der siger det til sin Far, når der er noget i vejen, og som derefter tager imod alt det, som vores himmelske Far giver. Det er så enkelt at både det allermindste barn og den ældste olding kan gøre det. De der har sværest ved det er nok os voksne, som så let bilder os ind at vi kan klare det hele selv. Men det er altså dem der beder og tager imod, som Jesus har lovet at frelse og give evigt liv.

Vi lever ikke af det vi selv kan gøre, men vi lever af at Gud tager imod os. Vi lever af at han kalder os sine børn. Vi lever simpelthen af at tage imod. Sådan som det lille barn kan tage imod.

1. søndag efter helligtrekonger

8. januar 2012

Jesus irettesatte vredt sine disciple, da de ville forhindre børnene i at komme til ham. Han satte disciplene på plads, og han tog imod børnene og omfavnede dem. Det var en vigtig lærestreg for Jesu apostle, men det er også noget vi skal lære noget af. Når vi ser med foragt på et menneske, der ikke rigtig magter livet, og som vi helst ikke vil have noget med at gøre, så holder Jesu ord os fast på at vi skal elske de svage og ringeagtede. For det var dem han rørte ved og velsignede. Og når vores eget liv er blevet sådan at vi ikke synes vi kan være det bekendt, så minder hans ord os om at her i Guds hus, her er der også plads til sådan nogle som os. Her får vi den værdighed, som vi ikke kan give os selv, og som måske heller ingen anden under os.

Det er det glædelige budskab til os i dag at vi må komme nøjagtig sådan som vi er, svage, fortabte og uværdige. Vi må komme lige som et lille barn. Det har Jesus selv sagt. Og det må ingen hindre os i!

Når vi kommer til Gud, så vil vi også - lige som børnene vi hører om i dagens evangelium - blive rørt af Jesus og velsignet af ham. Han tog imod alle dem som kom til ham dengang. Og sådan gør han også i dag. Når vi beder til ham

1. søndag efter helligtrekonger

8. januar 2012

eller takker ham, så tager han imod os, og så giver han os sin velsignelse.

Da vi blev døbt, lagde præsten hånden på vort hoved som et tegn på at Gud gav os sin velsignelse. Og hver gang vi er til gudstjeneste, løfter præsten til sidst sine hænder, som et tegn på at Gud lægger sin velsignelse på os. At Gud velsigner os, betyder at han giver os alt godt, både til sjæl og legeme. At Gud bevarer os, betyder at han holder os i sin hånd igennem hele livet; og at han løfter sit ansigt mod os, betyder at han kan lide os. Han tager imod os som sine børn og giver os evigt liv.

Velsignelsen er ikke blot et fromt ønske, men et levende ord som skaber hvad det nævner. Når Guds velsignelse lyder til os, skal vi derfor være som de små børn, der blot tager imod alt det som vores Far giver os. Vi tager imod velsignelsen ved at takke for den. Og så bliver den en realitet for os. Derfor er evangeliet til os i dag en stor opmuntring: Vær det du er, et Guds barn, ved at bede og ved at tage imod hvad Gud giver dig! Amen.